

Ako som nechcel ísť do Maďarska

Kopce v okolí Vyšehradu som dovtedy poznal len z bezpečnej vzdialenosti – z tej našej, slovenskej strany Dunaja. Veľakrát som si romanticky hovoril, že raz sa tam musím ísť pozrieť. Lenže: zíde z očí, zíde z mysle. Akonáhle mi hory zmizli za horizontom, romantika vyprchala. Keď sa tak nad tým spätne zamýšľam, moje doterajšie maďarské outdoorové skóre bolo úbohé. V podstate som tam v žiadnych kopcoch nikdy nebol. Moja interakcia s touto krajinou sa scvrkla na trojuholník: pláž na Balatone, pamiatky v Budapešti a diaľnica.

Až kým nezačal nový rok a nezazvonil telefón. Na displeji svietilo: Rado. „Nechceš ísť na Salomon Ultra do Maďarska?“ ozvalo sa z hovoru. Prvá myšlienka, ktorá mi preletela hlavou, bola čistá, nefalšovaná nechúť. „*Nie, nechcem.*“ Vlastne som tam ani úprimne nechcel ísť. Lenže potom sa ozvalo to otravné vnútorné bežecké svedomie: *Kedy je najlepší čas skúsiť niečo nové, ak nie teraz? Druhá šanca už prísť nemusí. A v zahraničí som na žiadnom ultra ešte nebol.*

Nasledoval rýchly vnútorný boj. Myšlienku na teplý gauč som zatlačil hlboko do emotívnej časti mozgu a z tej racionálnej do telefónu vystrelil: „Jasné! Idem!“

A keď už sa mám rozbiť, tak predsa poriadne, no nie? Vybral som si rovno kráľovskú disciplínu. Stovku: [SALOMON UHT 111K](#). Trasa sa na mape hypnoticky krútila cez takmer všetky zákutia národného parku Duna-Ipoly. Lenže človek mieni, členok zmení. Kvôli neskorším problémom som musel urobiť taktický ústupok a skresat' to na polovičnú, 54-kilometrovú trať: [SALOMON SZENTENDRE 54K](#).

Vďaka tejto zmene prichádzam na štart netradične až v nedeľu ráno. Rýchla prezentácia, pozdrav s Radom a jeho maminou a bleskový s rozcvičkou do auta hodiť sa do ultra-gala. V štartovom koridore to už vrelo. Vzadu čistá tlačienica, no vpredu, pri elite, bolo podozrivo voľno. Drzo sa teda pretláčam dopredu. Keď už nič iné, nech som aspoň na oficiálnom štartovacom videu za hviezdu! :-). Na čiare ešte stíham hodiť reč s Matejom Haulíkom, ktorý tento rok behá také neskutočné bomby, až to hraničí s fyzikálnymi zákonmi.

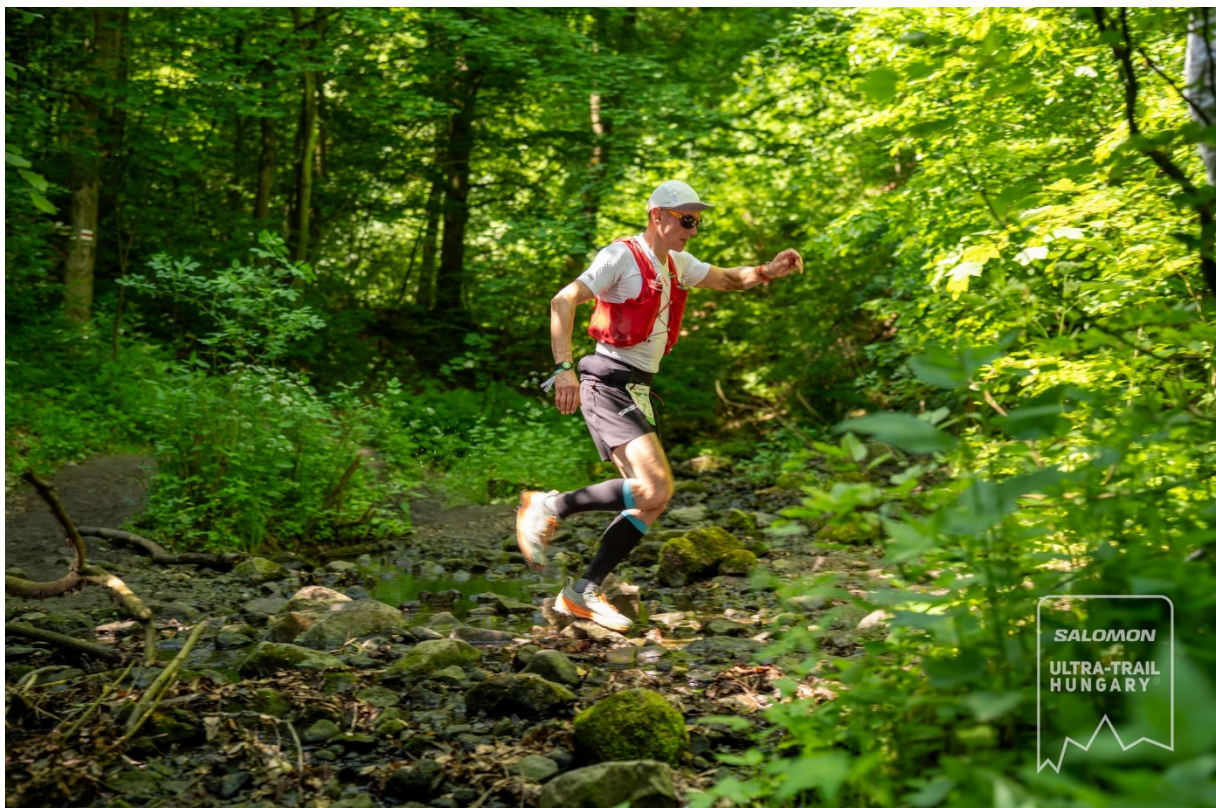

9:00. Odpočítavanie. Pokojná nedeľa v meste sa končí.

Vyrážame v tempe, ako sa na rýchlu 50-ku patrí. Preletíme cez mesto, park, okolo rodinných domov, cez polia a konečne – stúpanie do lesa. Držím sa celkom vpredu, no hneď v ďalšom kopci radšej podradujem, aby som neodpálil motor predčasne. Medzi 11. a 15. kilometrom totiž organizátori pripravili pascu na egá: rýchlostnú prémii. Chcem ju skúsiť. Takticky šetrím sily, na 11. kilometri pípnem na kontrolu a začínam valiť čistou krv. Čakám, kedy mi môj problematický kotník pošle bolestivú správu do mozgu, ale drží. Na konci časovky, ktorá symbolicky končí na vrchole kopca, brzdím s vyplazeným jazykom pri ručnej pumpe na vodu. Okamžite pumpujem a chladím si horúce ego - hlavu. Nakoniec z toho bolo „len“ tretie miesto (tí prví dvaja mi fukli skoro minútu a pritom si išli svoje tempo, žiadne ego ... klobúk dole páni), ale ten príval endorfínov ma nakopol do solídneho tempa.

Vtedy prišiel aj ten najkrajší úsek. Ako z rozprávky: v údolí príjemný chladivý tieň, technický aj behateľný terén. Neustále preskakovanie potoka s malebným názvom *Apátkúti-patak*. Až pod Vyšehrad to bol čistý bežecký orgazmus v tieni lesa. Na občerstvovačke pod hradom dávam rýchle rande s ikonickou kadibúdkou Toi Toi, dopĺňam palivo a vydávam sa v ústrety slnkom rozhorúčenému peklu.

Podľa profilu ma čakalo najdlhšie stúpanie dňa. Našťastie bolo natiahnuté na 10 kilometrov, takže sklon nebol drastický. Terén mi veľmi pripomínal moje domáce Malé Karpaty, takže som sa cítil ako ryba vo vode – behateľné hrebene, to je moje. S pribúdajúcimi hodinami však ortuť teplomera stúpala do červených čísiel. Moje 2 pollitrové flasky dostávali zabrať, stačilo to tak akurát od check-pointu k check-pointu.

Dva údery priamo do čela

Od občerstvovačky z Pap-rétu sme sa chvíľu vlnili lesnými chodníkmi, po ktorých nasledoval dlhý zbeh do doliny a prudká otočka. Na mieste zvanom *Hétvályús-forrás* nás odčipla časová kontrola a o 20 metrov nižšie schladila a doplnila vodu vyvieračka. Neváham ani sekundu. Vylievam teplú chlórovanú vodu z vodovodu, naberám ľadovú prírodnú, chladím hlavu a neskôr ďakujem za toto rozhodnutie. To, čo prišlo vzápätí, bol totiž čistý mordor.

Chodník sa zrazu postavil kolmo do neba. Takúto stenu som v živote nevidel. Miestami som išiel regulérne štvornožky, hrabal som sa prstami v poprášenej hline a chytal sa koreňov. V hlave mi bežal katastrofický film: *Aké by to tu bolo počas dažďa?* A ešte horší horor: *Keby sme to v tom blate museli bežať smerom nadol...*

V tomto legendárnom kopci s názvom *Vörös-kő* nezaberalo nič. Ani gél, ani fotenie fotografa, ani ko ... , radšej nepovedať nahlas. V tom najväčšom sklone ma prvé dve ženy obehli, akoby som stál na mieste. Len okolo mňa prefrčali a ja som nechápal, ako dokážu v tomto pekle držať takéto tempo len s pol litrom vody v ruke. Ja som bol so svojím litrom na pokraji dehydratácie.

Našťastie, nič nekrváca večne. V zbehu to bolo znova veselšie a mojim nohám sa vrátila chuť pohybu. Dámy som s úsmevom zas obehol ja. Radosť však trvala len do momentu, kým sa táto maďarská húsenková dráha znova neotočila nahor. Moja lokomotíva začala vypúšťať poslednú paru v identickom sklone hore na *Nyerges-hegy*. Čistý copy-paste predchádzajúceho kopca. Voda mizne, sily tiež. Normálne mám stúpania rád – človek v nich môže legálne prejsť do chôdze a uľaviť kĺbom od otrasov. Ale tieto dva „Brutusy“ ma takmer zlomili. Jediné, čo ma držalo nad vodou, bolo vedomie, že podľa mapy je to posledný vážny kopec a zvyšných 8 kilometrov do cieľa je to už len dole.

Útok panvicou a vytúžený cieľ

Posledná záchrana prichádza na občerstvovačke v Skanzene. Dobrovoľníci mi sypú ľadové kocky priamo do rúk a predom mnou je záverečná pohoda po meste. Lenže to, čo ma čakalo na otvorenom asfalte, bolo psychicky horšie ako tie dva brutálne kopce dokopy. Popoludňajšie slnko ma bez varovania udrelo panvicou priamo po hlave. Zrazu som nemal silu bežať ani z mierneho kopca. Rezignoval som, prešiel do indiánskeho behu a hypnotizoval hodinky každých sto metrov. V mestskom parku, kde stromy občas hodili tieň, sa to trochu zlepšilo, ale na mojom tragickom tempe to už nenechalo žiadne stopy.

Konečne! Dlažobné kocky! Centrum mesta! Posledné stúpanie ma doslova tlačí vpred vďaka preplneným uličkám a burácajúcim davom. Posledná zákruta a prebieham cieľovou páskou.

Nasleduje rýchla kontrola povinnej výbavy, do hrdla prevraciam pohár koly a chladný Ice Tea od Garminu. Som tak usmažený, že totálne strácam priestorovú orientáciu. Motám sa uličkami mesta a netuším, ktorým smerom je športová hala. Aby som našiel cestu, musím regulérne vytiahnuť mobil a zapnúť Google Maps.

V stánku SUT ([Slovak Ultra Trail](#)) ma už čaká parádna zostava: vyvoňaní a osprchovaní stovkári, Matej Haulík, Rado s maminou, Miloš Pintrava a v ruke mi pristáva chladený nealko radler. Po vytúženej sprche a jedle nasledovala famózna Langoš afterparty v malebných uličkách Szentendre.

Vďaka Lukáš za langoš, vďaka Rado za pozvánku do maďarskej divočiny, vďaka priatelia. Že som mohol trpieť s vami. A veľká vďaka [Salomon Ultra Trail](#) za túto nedeľnú lekciu z pokory. Maďarsko, klobúk dole – o rok som u vás znova a rád!

